

XVI.

Блаженство.

Долу подь самый връхъ на хълма, подь дибелоизрасли-тѣ гъеты дѣбове, ся спрѣхж двѣ-тѣ злочести, нѣ сега честиты робинкы. Никола чу и позна, дѣто тамъ стана добра схваткж съ Жельовы и другы-тѣ Татары, нѣ той не мыслеше за тѣхъ; той бързо и бързо водеше двѣ-тѣ си освобоодены, кои съвсѣмъ ослабналы, готовы бѣхж да паднхтъ долу примрѣлы.

—Още маничко, маничко, миличкы мои, думаше той, като гы разговаряше. Тукъ по надолу има хубаво мѣсто, и ные тамъ ще ся спрѣмъ, ще принощуваме и ще чакаме другары-тѣ си.

—О, не мож вече, бате Никола; азъ отслабнахъ, крака-та ми вече не държхтъ, изрече Станка обезсилена и да хортува.

Тя ся носеше, токо речи, безъ чюство, за една ржкж отъ Никола, а за другж отъ булкж-тж. Никола макаръ да ся отдалечяваше, нѣ чуваше пакъ пушкы-тѣ една по една мльквхтъ; освѣнь това мрѣкваше и тъмна-та нощъ ще бжде на помощъ и тѣмъ, какъ-то и на останалы-тѣ. Подиръ малко тѣ ся спрѣхж: сичко бѣше тихо на около имъ, нищо не нарушаваше нощнж-тж тишинж. Станка уморена отъ пхтъ